

"Operace legenda"

Rowan McPherson, Císařský vyšetřovatel pro zvláštní úkoly. Tak poněkud rozvláčně byl popsán úřad jeho a jeho kolegů. Lidé o něm mluvili jako o inkvizitorovi. Nebránil se tomu. Našel si sice v historických knihách pár nelichotivých informací, ale obecně označení sedělo. Inkvizitor, poslední instance zákona na Zemi i na nebi.

Nyní vstoupil do vyhrazené kabiny a potichu za sebou zavřel dveře. Přistoupil ke stolu. Sňal oficiální členku a upevnil ji do stojánku ve tvaru říšské hvězdice. Zlato obklopilo tři zahnutá ramena a doplnilo je do úplného symbolu. Pak usedl do křesla a pokusil se upadnout do transu, aby se spojil přímo s císařem. Nedařilo se. Pouze vladař sám měl dost sil na takový úkol. Místo toho se mu v hlavě začal opakovat dnešní den. Alespoň jeho část. Nebránil se tomu.

...Seděl za stolem a vstoupila ta dívka. Už několik minut cítil její nervozitu a nyní ho vlna jejího strachu téměř zaplavila. Vztyčil si slabý mentální štít. Pomohlo to natolik, že se mohl soustředit. Vyzval dívku k usednutí. Začal k ní tiše hovořit. Nemluvil o ničem zvláštním, zavtipkoval a pomalu děvče rozpovídal. Jiný úkol si na prvních deset minut ani nekladl.

Když se dívka uklidnila do té míry, že byla schopná odpovídat beze strachu, zaměřil svou psychickou sílu na odečítání jejích myšlenek. Byla to ověřená metoda, kterou ještě nikdo nepřekonal, ani psychická sonda se svými propracovanými algoritmy. Srovnání mluvených odpovědí a myšlenek mluvčího bylo mnohem jistější než měření bioproudů. Navíc ponechávalo vyslýchánému relativní pocit osobní svobody.

Začal: "Povězte mi tedy znovu důvod vaší cesty."

"Letěli jsme z Prokyonu A3 na Ross. Otec zakázku získal v konkursu. Měli jsme přepravit zásilku terraformačních zařízení na stanici Ross Majestic B."

"Uvedl místní správce důvod, proč nesvěřil zásilku státní společnosti?"

"Baron osobně na konkursu nebyl. Ale jeho pobočník prohlásil, že ..., ale co, stejně to už víte."

"Co řekl? Rád bych to slyšel na vlastní uši."

"Že na státní dopravu by čekal do skonání světa a přitom chce uvolnit systém pro nové osadníky co nejdříve."

"Co bylo dál. Stalo se něco zvláštního mezi převzetím zakázky a odletem?"

"Otec měl ještě nějaká jednání s intendantem. Slíbil mi, že mi po tomhle letu zaplatí zkoušky na Akademii. Pak pár hodin před odletem prohlásil Michael, náš mechanik, že při takovém zatížení nebere za motory odpovědnost a dal výpověď. Přitom jsme lítali s dvojnásobným nákladem a nikdy ani nemukl. Nového jsme sehnali na poslední chvíli. Měl registraci jako

pilot - navigátor a mechanik. Prohlásil, že se jen potřebuje dostat na Ross a cestu si takto odpracuje.”

“Jak se vám jevil.”

“Choval se úplně normálně. Trochu mi nadbíhal. A hodně toho věděl o motorech. Během těch několika hodin subsvětelného letu jim zvýšil výkon o jedno procento.”

Inkvizitor se pousmál nad jejím nadšením. Ale děvče si to špatně vysvětlilo a začalo vysvětlovat.

“Já vím, pane, pro bitevník něco takového nic není. Ale pro tahač srychlostí půl světelného roku za den to na takové trase znamená půl dne letu. Za půl dne může utéct životní zakázka.”

“To je pravda. Neudělal ten šikovný mechanik ještě něco? Nenabídl náhodou vašemu otci nový letový vektor?”

“Máte zhruba pravdu. Přišel do pilotní kabiny a nabídl otci se slevou novou verzi Navigatora. Řekl, že ho koupil pro vlastní loď, ale že mu ji technický úřad odeslal na generálku a je škoda aby takový program zahálel. Když jsme ho nainstalovali...”

“Nainstalovali jste do nejdůležitějšího lodního systému nový software JEN TAK ?!”

“Nosič měl neporušenou pečeť Kartografické společnosti. A licenční číslo jsme si také ověřili. Otec volal na Obchodní pospolitost, souhlasil jak datum prodeje, tak jméno zákazníka. Nebyl prostě důvod nevěřit tomu, že jsme první uživatelé.”

“Dobrá. Ale i tak to bylo neopatrné. Takže jste nainstalovali nový navigační systém a ten po analýze kursu zvolil jinou trasu...”

“Ano. Automatika oznámila krátkodobou gravitační anomálii v systému Síríus, která nám mohla zkrátit let o další den. V té chvíli to vypadalo jako náramný úspěch.”

“Nepoužíval nový mechanik nějak mimořádně vysílačku?”

“Nepoužíval ji vůbec.”

“Jak to můžete tak jistě vědět.”

“Měli jsme autorizační systém. Aby jsme se nehádali nad poplatky za soukromé hovory. V palubním deníku nebyl žádný záznam o”

Představa mladé pilotky zmizela. Namísto toho se okolo inkvizitora vytvořila iluze dokonale udržované japonské zahrady, s jezírkem a zurčícím vodopádkem. Přímo uprostřed stál zahradní altán. Inkvizitorovo Já vstoupilo dovnitř besídky a pokleklo před sedícím mužem.

“Vítám tě, bratře. Můžeš usednout”, pravil císař.

Inkvizitor usedl se zkrříženýma nohama na polštář naproti vladaři. Ten na něj chvíli hleděl a potom pravil: “Jak vidíš, na spojení není nic těžkého. Přesto, i když se dokážete spojit spolu i se mnou v prostoru planety, stačí pár kilometrů kosmu a ty se svými druhy jste jako němí.”

“Pane, není to jen pár kilometrů ale pár trilionů.”

“No a? Můj milý žáku, vzdálenost neexistuje. Vzdálenost je stejná představa jako tento hovor a můžeš s ní nakládat jakkoli...” Císař zvolnil. Při vzpomínce na vlastní původ a schopnosti před Přijetím se zastyděl nad vlastním vychloubáním a raději změnil téma. “Vraťme se nyní k naší záležitosti. Co jsi zjistil.”

“Pachatelé přepadení patří k velké organizované skupině, usídlené v oblasti mimo říšskou správu. Pravděpodobně získali obyvatelnou planetu a pokusili se o krádež terraformačních strojů, aby si rozšířili základnu.”

“Proč myslíš, že se jedná o velkou organizaci.”

“Kvůli té kopii interdiktoru. Vím jak složitá je jeho konstrukce a oni nejenom zlomili její ochranný systém, ale dokázali ji s úspěchem napodobit.”

“Skvělé. Toto jsme přesně potřebovali.”

“Promiňte pane. Skvělé? Zahynulo pět říšských občanů, byla ukradena zařízení za několik miliard kreditů...”

“Říkal jsi pět lidí? Jmenuj!”

“Baron Ronald Jager na Prokyonu. Unesli ho, použili jeho dvojníka na vydání toho nesmyslného transportního požadavku a pak zabili. Dále Michael Sunbright, mechanik na transportéru. Přesvědčili ho aby opustil posádku a mohli tak nasadit vlastního muže. Včera v noci SČ vypadl z okna jednoho baru na Prokyonu 5. Starý Karsten, ani doktor nedokázal určit, jestli ho dřív rozstříleli blasterem, nebo jestli bylo rychlejší vakuum. A v posledním boji utrpěli smrtelná zranění dva kadeti. Přitom mohli zemřít všichni. Do boje jste je poslal VY osobně!”

“Změním tedy jejich status a jejich jména budou vyryta zlatým písmem do knihy historie.”

“To není odpověď, to je zlehčování jejich smrti.”

“Je to ta největší pocta, kterou bych jim osobně přiznal.”

“Chcete snad zapřít jejich existenci!”

“A tebe to hněvá?”

“Pane, přísahal jsem věrnost Říši, její rozkvět a bezpečí jejích občanů je mi nade všechno.”

“Rozkvět Říše.... Řekl jsi to velice poeticky... Nezarazilo tě nikdy, jak ztroskotala kolonizační politika? Na Zemi žije 18 miliard lidí. V koloniích založených říší do okruhu 20 světelných let jenom 3.”

Inkvizitor se nesouhlasně nadechl “Zapoměl jste pane na ty tři miliardy lidí na Svaté Zemi.”

“Ty nepočítám. Za prvé, mí poněkud prchlivější předchůdci je tam deportovali násilím a za druhé, dali jim takovou autonomii, že bych ji spíše nazval dokonalou izolací. Myslím všechny ostatní. Bez ohledu na veškerou podporu osadníkům je migrace v posledních sto letech takřka nulová. A co se týká těch mrtvých, neřekl jsem, že neexistovali. Řekl jsem pouze, že nestáli za řeč. Všichni, do jednoho, to byly maskované klony vzniklé náhodnou modifikací běžného vzoru.”

“Tomu nevěřím. A i kdyby, co zbytek posádky.”

“Řekněme selektivní výběr? Ve flotile nepotřebuji cvičené opice schopné jen opakovat staré triky. Věřil jsem jim, že dokáží využít celý potenciál lodi. Dokázali to a to je hlavní. Pokud jde o klony, proč ne? Nevěříš snad mé schopnosti stvořit cokoli se mi zlíbí?!”

“Mluvil jsem se slečnou Karstenovou hodně dlouho. Byla si zcela jistá, že její otec byl člověk.”

“Z počátku ano. Ale došlo k určité drobné nehodě a musel jsem ho nahradit.”

“Klon není nikdy úplně dokonalý. Pozorné děvče a to ona je, by si muselo něčeho všimnout.”

“Není to důkaz. Před čtyřmi sty let jsem během tří generací změnil genetický potenciál celého lidstva a nikomu to nedošlo. Navíc to děvče má v hlavě stoprocentní implantát osobnosti. Je dobrá ve všem, do čeho se pustí, protože jsem to tak chtěl.”

“Kým byla, než jste z ní udělal svůj nástroj!?!”

“Vždy byla mým nástrojem. Narodila se, protože jsem to chtěl a lidem, které jsem určil. Byla vychovávána v zastrčeném, izolovaném koutě Impéria a její výchovu dokončil můj služebník. Patří mi.”

“Kdo byli její rodiče?”

“Nic ti po tom sice není, ale jestli to chceš skutečně slyšet? Její fyzický otec byl pětinasobný vrah. Počal ji a dostal, co mu patřilo. Její matka? Vůdkyně teroristické skupiny z pohraničí. Měli na svědomí pár sabotáží, byli při tom nějakí mrtví... Taký si moc dlouho svou dočasnou identitu neužívala. Její náhradní rodiče byly klony, zhruba na úrovni současných komerčních typů ANx - B. a RAx - P.”

“Ale to je hrozné!”

“Už to tak bude. Promiň, ale byl jsi příliš dlouho ode dvora a takovéto vysvětlování je příliš pomalé. PODEJ mi ruku!”

Dvě iluze rukou se spojily a inkvizitorem proběhl krátký otřes. Strnul, na vteřinku jakoby o sobě nevěděl. Pak se probral a již klidněji a s větší úctou se zeptal císaře: “Proč zrovna ‘Operace legenda’?”

“Protože námět jsem sebral z historie. Slyšel jsi o bílé expanzi v letech 300 - 100 P.I.?”

“Myslíte kolonizaci tehdejší Ameriky a Austrálie?”

“Ano. Sleduj tehdejší postup. Existuje území s konsolidovanou státní správou na jedné straně, a území osídlené kulturami na nižším vývojovém stupni na straně druhé. Z prvního území odcházejí nejprve zločinci a hledači pokladů. Jedni hledají úkryt před spravedlností, druzí bohatství. Občas se vracejí a vypráví o bohatství nových krajů. Zvýší se tak zájem lidí a nastupuje vlna druhá.

Ve druhé vlně přichází zemědělci a dělníci. Zakládají průmyslová městečka, do kterých ve třetí vlně přichází obchodníci a úřady. Nejpozději v této chvíli se nově osídlené území přihlašuje ke svému původci. Jeho obyvatelé si vypráví o statečnosti svých předků a živí další a další vlny odvážlivců.”

“Myslíte si, že tento chaos bude opravdu účinnější než předchozí politika?”

“Bude. Studoval jsem lidi dost dlouho na to, abych nyní věděl, co je láká. Stěhování do připravených prostorů, které se od těch pozemských liší jen jménem planety neuspělo. Teď lidé sami zjistí, že za hranicemi známého čeká neznámé. Bude jen na nich, aby se přesvědčili, zda to čeká, nebo číhá...”

“Necháte tedy lidi na pospas vesmíru?”

“Spíše vesmír na pospas lidem. Teď se rozloučíme. Můžeš odletět na libovolnou další akci. Kapitán Kaliguly a zástupci Akademie dostanou vlastní instrukce.” Císařova podoba se usmála: “A mimochodem. I kdyby dnes večer padaly trakaře, tebe se to netýká. A nezapomeň, že tě očekávám na příštím výročí korunovace.”

Iluze se rozplynula a inkvizitor si protřel oči. Tohle bylo císaři podobné. Lidé byli jen figurkami na jeho šachovnici. V té hře nemohl nikdo prohrát, protože císař hrál za všechny zúčastněné strany naráz, s cílem, který si kdysi dávno určil. Přesto v jeho stopách zůstávaly v prachu cest povalené figurky pěšců.

Vstal. Odeslal příkazy pomocníkům a posádce své lodi. Převlékl se do běžné uniformy důstojníka flotily. Pak vyrazil pěšky do lodního klubu. Šel rychle, díky převleku ho důstojníci i mužstvo zdravili jen běžně, bez projevů etikety, která mu i po čtyřiceti letech císařské služby připadala přehnaná. Vstoupil do dveří a rozhlédl se. Ingrid tam seděla a nepřítomně zírala na sklenici s nějakým pitím.

V první chvíli si k ní chtěl přisednout, ale pak jako by se v něm vzedmula vlna odporu. Jako by mu cosi našeptávalo ‘přece se nebudeš zahazovat s takovým’ proti jeho vůli se mu do mysli vplížilo slovo ‘odpadem’. Znal ty příznaky. Císař ho přechytračil. Poznal, že se mu dívka líbí a bezohledně mu zabránil v jakémkoliv pokusu o bližší seznámení. Nyní s ní nemohl jednat jinak než úředně a taková cesta k příjemné noci nevedla. Tiše si pro sebe zaklel. “Zatraceně, jaké s ní má ještě plány.” Odpověděl si sám. ‘Operace legenda. Je to jasné. Muž a žena proti všem nebezpečím. Zajímalo by mě jenom, kdo bude ten šťastný.’ Mírně znechucený se vrátil do kajuty a nechal si poslat společníci z klubu.

Co se děje dál?

Muž a žena proti všem nebezpečím. Zní to krásně a jistě by to splnilo svůj předpokládaný účel, kdyby... Kdyby v minulosti onoho muže nebylo kromě naplánovaných kroků i pár epizodek, které píše sám život. Na nich se po desetiletí připravovaný plán zhrouť. Bude potřeba najít jiné řešení, ale zvolená metoda je cestou do pekla...